

29/8

Sigge Bergh var sedan februari 1915, i över 36 år, medarbetare i vår tidning. Han hade många skif-

tande poster. Längre var han referent, kåsör och versskrivare, känd för sin klara och eleganta stil, sin uddighet utan elakhet och sin humor med ett stänk av vemod. Under två år tjänstgjorde han som korrespondent i London; det är omvittnat att han var en kunnig, intelligent rapportör. Sedan övergick han till de inte skrivande journalisternas krets, till den sorts arbete som märks mindre, men vars betydelse vi alla vet är lika stor; han blev en av dem som ser till att det blir en tidning av allas våra bidrag. Först under 30-talet nattredaktör — en av de slitnaste posterna — berömd som mästare i att skriva löpsedlar som lockade, i god smak och utan sensationsjakt. Sedan notischef, en plats där hans lugn, hans älskvärdhet och hans goda omdöme gjorde tidningen stora tjänster. Han åldrades, blev en av de äldsta, och småningom blev han något av en kärna, ett hjärta i tidningen, genom sin personlighet. Han var en av de närmaste vännerna och rådgivarna till män som gått bort eller lämnat sitt arbete hos oss: Torsten Fogelqvist, Johannes Wickman, Ivar Ljungqvist. För de yngre kamraterna blev han en vän och en föresyn, en lärare som tidningsman och människa.

Dessa yngre kamrater talar om hur mycket han betydde i den meningen. Han var hjälpsam, på en gång stillsamt och effektivt. Ofta gjorde han, utan att nämna det, ändringar och rättelser som var nödvändiga och räddande och blev en lära för framtiden. Genom samtal, där det inte fanns ett uns av mästare eller undervisande, ställde han till rätta, gav vinkar, medlade och införde i sammanhang. Allt med en lätt ironi som gav lyftning utan att nedstämma eller sära, ett slags distans till det yttre livet, som var vis utan att vara ointresserad, en vänlighet utan ansträngning och behärskning, en vänlighet som syntes vara ett med mannen.

Vi tyckte alla mycket om Sigge — utomstående kan tro våra uttryck

vara överdrivna då vi själva känner att vi säger för litet. Det väsentliga var sådant som inte kan redovisas i tjänster och insatser. En av Siggas gamla vänner har sagt att det viktiga var att han fanns på tidningen. Man kan inte säga att han under senare år var en glad människa, men han gjorde oss glada; alla blev trevligare, godsintare, vitalare i sällskap med denne man, som så ofta var nere och trött. Han kunde prata och skämta med finess och kvickhet, men främst var det hans stillsamma snällhet som värmdes. Självtänker jag mest på alla de eftermiddagar då jag gick in på redaktionen för att få en pratstund med Sigge, på behaget och tryggheten i denna förbindlighet, dessa precisa inkast, detta fina och blida leende. Han var en klenod i vår arbetskrets, som gav inre styrka och rikedom, och vi sörjer och saknar honom.